

Δεν ακρίβυναν τα πράγματα...

Από τις 2 Νοεμβρίου τέθηκε σε ισχύ «το καλάθι του νοικοκυριού», τελευταία έμπνευση των κρατικών επιτελείων δήθεν για την ενίσχυση των χαμηλών και μεσαίων εισοδημάτων. Αν είναι κάτι που πρέπει ευθύς εξαρχής να παρατηρήσουμε, σε μια προσπάθεια να διαπεράσουμε την καθεστωτική προπαγάνδα, δεν είναι μόνο η *σκόπιμη απροσδιοριστία* που περιβάλλει το συγκεκριμένο μέτρο για να μπορούν τα σουπερμάρκετ να ρυθμίζουν όπως θέλουν τις τιμές. Το μέτρο αυτό προσδιορίζει και επίσημα κάτι ξεκάθαρο: την υπαγωγή των «από τα κάτω» σε ένα νέο κύκλο διαχείρισης της κρίσης. Έτσι, μπορεί να εμφανίζεται ως χειρονομία στήριξης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, αλλά εκτελείται με ύφος που αντιστοιχεί σε υποτιμητική φιλανθρωπία. Έχει ως προμετωπίδα τη ρύθμιση των τιμών σε συγκεκριμένα «βασικά» εμπορεύματα, αλλά συνδέεται με μια σειρά αναδιαρθρώσεων αιχμής (π.χ. ψηφιακή οργάνωση εργασίας, αναδιάρθρωση στην περίθαλψη κτλ.) που δεν έχουν στενή σχέση με τιμολόγια και πλαφόν. Έρχεται μαζί με άλλα αντίστοιχα επιδοματικά μέτρα (τα διάφορα pass) που νομοθετούνται ως έκτακτα και οριοθετούν ολόκληρες επικράτειες κοινωνικών σχέσεων, στις οποίες κάποι@ θα μπορεί να εισέρχεται πλέον μόνο με κωδικούς.

Θα ήταν σφάλμα, επομένως, να το αντιμετωπίσουμε ως κάτι περιστασιακό ή κάποιο συνηθισμένο επικοινωνιακό κυβερνητικό παιχνίδι. Εξίσου σφάλμα θα ήταν να θα δεχτούμε την κρατική αφήγηση που θέλει τον πόλεμο στην Ουκρανία να αποτελεί την αιτία επιβολής του συγκεκριμένου μέτρου. Κάτι τέτοιο, αν μη τι άλλο, θα έθετε στο απυρόβλητο, διαμέσου της παραγωγής ανασφάλειας και φόβου, τα μεγάλα κέρδη που αποκόμισαν οι καπιταλιστές του κλάδου τα τελευταία δυο χρόνια του πολέμου ενάντια στον «αόρατο εχθρό» covid-19.

Η «ακρίβεια» δεν είναι ένα παιχνίδι «αδηφάγων κερδοσκόπων», golden boys και πολυεθνικών επιχειρήσεων: υπάρχει ένα ολόκληρο φάσμα συμφερόντων –τόσο από το μεγάλο κεφάλαιο όσο και από τα πολλά μικρά αφεντικά και ιδιοκτήτες που στοιχίζονται πίσω του για να μπορέσουν να επιβιώσουν– το οποίο επωφελείται από τις υψηλές τιμές των εμπορευμάτων.

Τα αφεντικά κάθε λογής λουπόν κάνουν τις συμμαχίες τους. Το πρόβλημα όμως είναι πως οι «από τα κάτω» όχι μόνο δεν κάνουν τις δικές τους συμμαχίες αλλά συνεχίζουν να επιτελούν συμπεριφορές και «αξίες» ανταγωνισμού, εξατομίκευσης ή/και μιας ακατανόητης υπομονής που εντέλει αναπαράγει ένα ανθρωποφαγικό σκηνικό «παιχνιδιού επιβίωσης». Όλοι εναντίον όλων αντί ένα απλό: «Αν πεινάμε ας φάμε τους πλούσιους! Αν κρυώνουμε ας κάψουμε τις τράπεζες! Δεν είμαστε μόνες/οι: Έχουμε η μία το άλλο!».

Η κυρίαρχη προπαγάνδα αρέσκειται με το να θολώνει την κοινωνική πραγματικότητα: μας δείχνει τα «γεμάτα μαγαζιά», το μποτιλιάρισμα στους δρόμους, την «κοσμοπλημμύρα στην Ερμού» για να κλείσει πονηρά το μάτι ότι «λεφτά υπάρχουν». Πρόκειται για μια υπόδειξη με πολλές σημασίες: από τη μία οι «φυσιολογικοί» είναι αυτοί που καταναλώνουν, άρα οι υπόλοιποι/ες/α δεν είναι παρά κάποιοι/ες/α σε μια διαρκή αποτυχία. Από την άλλη είναι ένα κάλεσμα στις τάξεις των «αποτυχημένων» να αρπάξουν και την παραμικρή ευκαιρία ανέλιξης που τους εμφανίζεται διαμέσου της αμοιβαίας εργαλειοποίησης και υποτίμησης άλλων «αποτυχημένων»... Αν είναι να επιβιώσεις ως «κανονικός» θα πρέπει να πατήσεις πάνω στις ζωές των άλλων.

ΟΙ ΠΛΗΒΕΙΟΙ ΩΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Η υποτίμηση της ζωής είναι ιδιαίτερα αισθητή στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα εδώ και πάνω από 10 χρόνια, μέσα από το βίωμα μιας κρίσης που ποτέ δεν ξεπεράστηκε. Χαμηλοί μισθοί, αυξημένα ενοίκια, ένταση της καταστολής και της βίας προς τις αδύναμες/ους συνθέτουν ένα σκηνικό εκτεταμένης προλεταριοποίησης που δεν λείπει να σταματήσει. Το ρίσκο και η ανασφάλεια των αγορών γίνεται αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των πληβείων, κομμάτι της/του εαυτής/του τους: οι ανάγκες γίνονται ρευστές και επισφαλείς, διαμέσου μιας επιθετικής καπιταλιστικής στρατηγικής που θολώνει το καθεστώς του τακτικού και του έκτακτου, του «κανονικού» και του «μη κανονικού». Θολώνει το πεδίο ανάμεσα στην «οικονομία της ειρήνης» και τον πόλεμο, αφού οι διακριτές αυτές (μέχρι πρότινος) σφαίρες διαπλέκονται αξεδιάλυτα. Η ζωή και ο θάνατος των «επικίνδυνων τάξεων» ολοένα και εντονότερα μπαίνει στο στόχαστρο του κεφαλαίου και του κράτους ως αντικείμενο επιτήρησης, ελέγχου και αξιολόγησης. Όλοι/ες οι πληβείοι/ες πρέπει να μάθουν να ζουν και να πεθαίνουν ως τέτοιοι/ες. Κάτι τέτοιο εξάλλου υπονοούσε η κυνική και καθόλου ατυχή φράση του ανώτατου κρατικού στελέχους «όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει».

εμείς υποτιμηθήκαμε κι άλλο

Η διαχείριση της covid-19 εγκαινίασε μια γενικευμένη καθημερινότητα έκτακτης ανάγκης όπου επιδόματα, προνόμια, εντολές, διαγγέλματα, «πράξεις νομοθετικού περιεχομένου» και περιορισμοί εμφανίζονται σε μια κοινή αφήγηση «κρίσης» και «αόρατων εχθρών». Αυτό είναι και το πραγματικό υπόβαθρο της έκτακτης νομοθεσίας που επιβάλλουν οι σημερινοί συνεργάτες των αφεντικών και διαχειριστές της ζωής μας: να μάθουμε να ζούμε στη νέα κανονικότητα ως φορείς αναγκών που καθορίζονται από την εξουσία και τους ειδικούς με στρατιωτικούς όρους. Η ομοιότητα της προτεινομένης λίστας διατίμησης των 50 βασικών προϊόντων με τη βεβαίωση κατ' εξαίρεση μετακίνησης πολιτών κατά τη διάρκεια του lockdown (οι περίφημοι 5 βασικοί λόγοι) είναι κάτι παραπάνω από εμφανής: και στις δυο περιπτώσεις η ζωή μας σπάει σε κομμάτια και ταυτίζεται με την ικανοποίηση συγκεκριμένων αναγκών που προσδιορίζονται έξω και πέρα από εμάς και ιεραρχούνται ως σημαντικότερες από άλλες μας ανάγκες.

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο πληθωρισμός είναι το τελευταίο καταφύγιο των αφεντικών ως όπλο για να απαξιώσουν κι άλλο τις ζωές μας, απέναντι σε μια κρίση που δεν είναι δυνατόν να ξεπεραστεί διαφορετικά παρά μόνο βαθαίνοντας, μέχρι να πάρει τη μορφή στρατιωτικής σύρραξης μεγάλης κλίμακας. Ο πόλεμος είναι η συνέχεια της οικονομίας με άλλα μέσα, όσο και το αντίστροφο.

Όχι μόνο γιατί ακρίβυναν τα πράγματα στα ράφια των σουπερμάρκετ: ζούμε σε μια εποχή στην οποία «μικρές» πολεμικές «εμπλοκές» μάς περιτριγυρίζουν: από την «αναδιάρθρωση» των εργασιακών σχέσεων και τα μικρά και μεγάλα εργασιακά κάτεργα των 715 ευρώ μικτών, ως την περαιτέρω υποβάθμιση των δομών περίθαλψης, την ασφυκτική μας περικύκλωση από «έργα ανάπτυξης» που ρυπαίνουν γη, νερό και αέρα. Από την σκληρή καταστολή όσων αντιστέκονται, τον νέο κύκλο εκκενώσεων καταλήψεων και απελευθερωμένων χώρων, μέχρι την περίφραξη σε στρατόπεδα εκτόπισης και αορατοποίησης και τη θανάτωση (σε «ναυτικά ατυχήματα» και σε νάρκες στον έβρο) αυτών που περισσεύουν και έχουν υποτιμηθεί όσο κανένα άλλο κοινωνικό κομμάτι: τις μετανάστριες και μετανάστες.

Αν θέλουμε να μην μας καταπιεί αυτή η «εποχή», χρειάζεται να οργανώσουμε εκείνες τις κοινωνικές ανταρσίες και αγώνες που περνάνε από το ξήλωμα των πολιτικών ασφαλείας και δεν μπορούν να αρκεστούν σε αιτήματα ενάντια στην ακρίβεια και την ένταξη περισσότερων εμπορευμάτων στη λίστα διατίμησης. Δεν πρέπει να δεχτούμε να γίνουμε πεδίο άσκησης πολιτικών φιλόδοξων logistics των κυρίαρχων. Να μην παρακαλέσουμε για τίποτα. Δεν θα διατιμήσουμε τ@ εαυτ@ μας, δεν θα διαχωρίσουμε τις ανάγκες μας σε βασικές και μη. Το σπάσιμο της εξατομίκευσης και η συνάντηση –ακηδεμόνευτη, συγκρουσιακή, οριζόντια και αδιαμεσολάβητη– στους δρόμους και τις πλατείες είναι πάντα ο δείκτης της ανυπακοής. Το δείχνουν εξάλλου οι πρόσφατες εξεγέρσεις των καταπιεσμένων ενάντια στην πατριαρχία, την εξαθλίωση και την καταστολή σε Ιράν, Χιλή, Αϊτή, Σρι Λάνκα. Το δείχνουν οι κάτοικοι της επαρχίας Γκουανγκτσού στην Κίνα –μέρες τώρα συγκρούονται με τις αστυνομικές δυνάμεις και καταστρέφουν εγκαταστάσεις της Foxconn (της Apple), απαντώντας σε μια ζωή που σέρνεται από τα lockdown λόγω covid19, τη σκληρή κρατική επιτήρηση και έλεγχο και τα εργασιακά κάτεργα των πολυεθνικών (με τις συγκρούσεις να επεκτείνονται και σε άλλες πόλεις).

Αν θέλουμε να μην μας καταπιεί η «εποχή» πρέπει να σταθούμε απέναντι στον καλλιεργούμενο πατριωτισμό και μιλιταρισμό. Όταν τα αφεντικά του κόσμου έχουν αδιέξοδα γίνονται ακόμη πιο επικίνδυνα, σε τέτοιο βαθμό που δεν τους «αγχώνει» η προοπτική να μας στείλουν για σφαγές στο όνομα της πατρίδας, της εθνικής οικονομίας, των δυτικών αξιών κτλ. Θα πρέπει με τη σειρά μας να αρχίσουμε να αντιστρέφουμε την προοπτική του πολέμου, όχι μόνο αυτού που ως πιθανότητα υπάρχει «στην άκρη του μυαλού» των ηγεμόνων αλλά και αυτού που ζούμε καθημερινά.

Ούτε άλλη υπομονή, ούτε άλλος φόβος, ούτε άλλη ανάθεση

Κοινότητες αγώνα/συνελεύσεις/ συλλογικότητες σε κάθε γειτονιά

Ντου στα σουπερμάρκετ, απεργίες, αρνήσεις πληρωμών

πόλεμο στον πόλεμο κρατών-αφεντικών

Στην κρίση, τα οδοφράγματα η μόνη λύση

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ Κ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΙΛΙΩΝ
www.thersitis.espiv.net